

Tennis

A close-up portrait of tennis player Dominika Cibulková. She has her hair pulled back, revealing her green eyes and a serious expression. She is wearing a white collared shirt. The background is plain white.

IKAR

je můj

Andrea Coddington
Dominika Cibulková

život

Andrea Coddington
Dominika Cibulková

Text © 2019 by Dominika Cibulková, Andrea Coddington

Cover photo © 2019 by Branislav Šimončík

Visual direction & design © 2019 by Mikina Dimunová

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7215-6

Tenis

Dominika Cibulková

je můj

Andrea Coddington

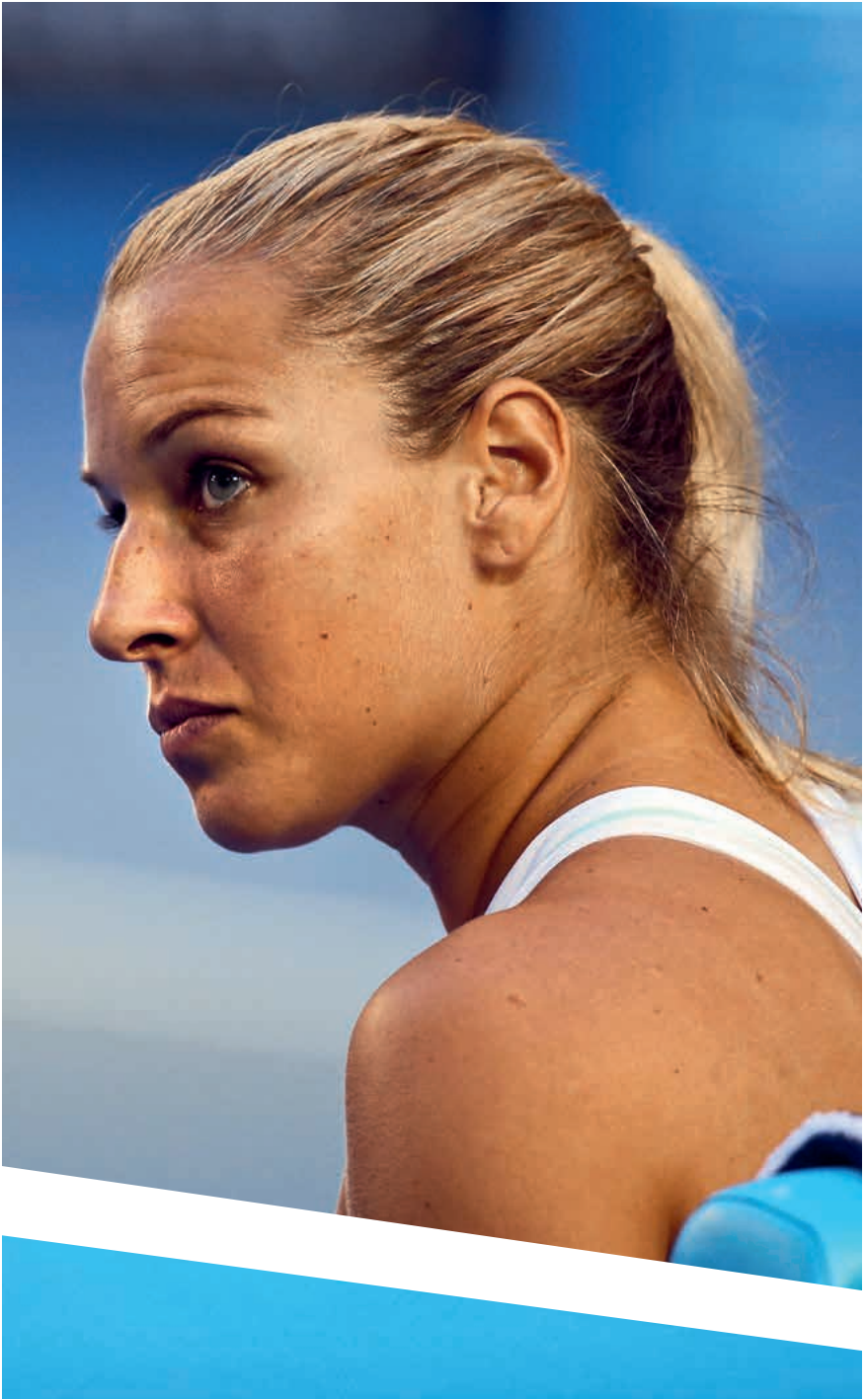
život

IKAR

Australian Open 2014,
postup do finále

Tenis je môj život

Je mojou súčasťou, odkedy som bola malé dievča, vlastne od chvíle, keď som prvý raz chytila do ruky tenisovú raketu na kurtoch vo svojich rodných Piešťanoch. Krásne kúpeľné mesto na západnom Slovensku je okrem liečivých prameňov známe aj vďaka vrcholovým športovcom. Piešťanci majú šport radi, žijú ním, deti akoby sa rodili „na bicykloch“, veď Piešťany sú slovenským Amsterdamom – tam na jedného obyvateľa pripadá najviac bicyklov na svete. V slovenskom meradle majú toto prvenstvo určite Piešťany. Som jedináčik, porevolučné sídliskové dieťa, s rovnakými možnosťami ako ostatní. Moji rodičia nemali pred mojím narodením sen, a už vôbec nie konkrétny plán, že zo mňa bude vrcholová športovkyňa. Od začiatku mojej cesty, keď sa o kariére ani nedalo hovoriť, mi však verili, venovali sa mi a bezhranične ma podporovali. S každým tréningom, s každou odohratou loptičkou viac a viac. Dá sa povedať, že život tenisových rodičov sa im páčil, veď napokon, bez snahy, energie a dôvery rodičov by nebol asi nijaký vrcholový športovec. A už vôbec nie v slovenských podmienkach. Ja som im v tomto smere dávala

nádej svojou pracovitosťou a húževnatosťou. Ani po neúspechoch, zraneniach, chorobách, útlmoch, najrôznejších potknutiach, ktoré život prináša, v nás nikdy neskrsla myšlienka, že „s tenisom skončujeme“. Naopak, v mnohých situáciách mi práve rodičia dodali potrebnú energiu, aby som sa dostala z útlmu a trénovala ešte viac.

Stabilné a spoľahlivé zázemie, najmä v momentoch, keď forma nie je ideálna, keď sa nedarí, je to celé ťažké, svetlo na konci tunela nesvieti žiarivo, len bliká, je v mnohých ohľadoch najdôležitejším faktorom pri výchove športovca. A, samozrejme, buldočia viera.

Rodina, pohoda, za ktorú som nesmierne vďačná, sú základom úspechu, bez podpory rodičov by som sa tréningom nemohla venovať naplno. Lebo život tenistu nie sú len tréningy a zápasy, je to životný štýl, disciplína, ktorej sa podriadila celá moja rodina. Na začiatku sme naozaj boli blázni, akoby sme išli za fatamorgánou... veď kolkým podľa odborníkov oveľa talentovanejším športovcom to nevyšlo? Šport je alchýmia, v ktorej sú rovnako dôležité všetky ingrediencie – od talentu cez pracovitosť po finančnú obetavosť vrátane šťastia na ľudí, a to sa nedá ani kúpiť, ani natrénovať.

Ja som vždy mala šťastie...

Nikdy som sa nepozerala na výhody, ktoré tenis prináša, nevybrala som si biely šport pre finančnú atraktivitu, lebo tak to pôsobí, keď je človek na vrchole, rovnako som si nevšímala odriekanie, drinu, nepozerala sa ďaleko dopredu veľkými očami, nepočítala so zraneniami, aj keď tie nevyhnutne patria ku každému športu. Moja počiatočná motivácia má základy niekde inde a isto z nej pramení aj moja vášeň k móde a celkovo záujem o pekné veci, ktorými sa tak rada obklopujem. Páčilo sa mi, že tenistky sú krásne oblečené, mnohé sa mi zdali krajšie ako modelky, lebo navyše prežívali a prenášali emócie. Keď som bola malá, ťahákom bolo aj to, že som sa ulievala zo školy. Najviac som však odjakživa túžila po kráse. Vtedy ju v našom malom piešťanskom byte zosobňovali moje prvé nádherné červené tenisky! Dopomohla mi k nim poslušnosť – boli odmenou za poctivý tréning.

Ak ma niečo charakterizuje, okrem brutálne vydretých výsledkov, nezlomnej chuti a vôle nevzdávať sa, bojovať o každú loptu, je to určite moja poslušnosť voči trénerovi, rodičom, autorite, ktorú rešpektujem...

Presne takto, na prvý pohľad celkom nevinne, som sa stala tenistkou. Dnes, na konci svojej aktívnej kariéry, cítim predovšetkým vďačnosť za to, že som s tenisom, s ľuďmi, ktorí ma k nemu dostali, a, samozrejme, aj s profesionálmi, vďaka ktorým som sa stala svetovou hráčkou, prežila až dosiaľ nádherný tenisový život. Každý rok som viac ráz preletela zemeguľu krížom-krážom. Aj to prešlo vývinom a z dievčatka cestujúceho na turnaj s tatinom sa stala hráčka, ktorá si môže dovoliť celý tím profesionálov, ale aj blízkeho človeka. Zúčastnila som sa na prestížnych svetových turnajoch, niekoľko z nich som vyhrala alebo dosiahla výborný výsledok, keď som sa dostala do finále, semifinále, štvrtfinále, bola som vo finále grandslamu, reprezentovala Slovensko na olympiádach a v tímovej súťaži Pohára federácie, vyhrala som Hopmanov pohár, veľa ráz som padla, ale opäť som vstala, dokonca ešte silnejšia. Popritom som sa stihla neskutočne zaľúbiť, vydať za lásku svojho života, som najúspešnejšou tenistkou v histórii Slovenska a stala som sa majsterkou sveta.

*Som šťastná
a som životu
vdáčná.*

Tenisový kurt je mojím svätým grálom a tréning bol pre mňa každodennou rutinou. Na kurte, na atletickom ovále, na gymnastických krosnách, v bazéne, na kondičke, v posilňovni, na sústredueniach v horách, vždy a všade som makala. Práve húževnatosť a pracovitosť mi odjakživa vštepovali do hlavy moji rodičia.

***Keď už na ten tréning ideš,
daj doň maximum.
Zabudni na svet okolo,
nerieš svoju hlavu, emócie,
únavu, iba hraj a makaj.***

Nikdy som nič neodflákla. Keď som prišla na tréning, trénovala som. Niekedy sa mi chcelo viac, inokedy menej, ale keď som sa postavila na kurt, išla som ako mašina. Dala som do výkonu minimálne sto percent, a ak sa dalo, aj niečo navyše. Mnoho vlastností mi chýba, to je jasné, aj ja som len človek, ale jedno je isté – som zodpovedná a jedna z najpracovitejších športovkýň.

Keď som okúsila chuť víťazstiev, nevedela som sa ich nabažiť a iba svojou húževnatosťou, ustavičným hladom po zdokonaľovaní som presvedčila seba, trénerov, fanúšikov aj neprajníkov, že tenis mi sedí.

Podľa mnohých som naň nebola fyzicky predurčená, hlavne nie vo svojich začiatkoch, keď v našom športe dominovali predovšetkým vysoké hráčky. Asi nemusím pripomínať, že som vždy bola jedna z najnižších tenistiek na okruhu, a napriek tomu, že som mala talent, nikdy som

nebola hviezda... Do žiadneho klubu, na tréningový ani na zápasový dvorec som nevstupovala seabedome, ani keď som bola papierovou alebo rebríčkovou favoritkou.

Som športovcom, ktorému sa hovorí „underdog“ (slabší súper).

Všetko, čo som v živote dosiahla, je tvrdo vydreté, odmakané, natrénované, naučené. Počas kariéry som zahrála desatisíce, možno stotisíce forhendov, bekhendov, servisov, volejov.

Keď sa mi ich tisíc podarilo udrieť presne tak, ako som udrieť mala, začínala som od nuly, lebo prišla ďalšia tisícka.

A po nej ďalšia.

Môj tréning a príprava boli nekonečný kolotoč bez konca, lebo uveriť vlastnej šikovnosti je jedno, ale fakt, že bez driny a neprestajného napredovania to nepôjde nikam, je čosi iné.

Niektoré víťazstvá boli ľahšie, jednoznačnejšie, iné veľmi ťažké, rodili sa na hranici mojich fyzických aj psychických síl, ale ani jedno mi nespadlo z neba. Na druhú stranu siete nenastupovali súperky zviazané rešpektom, lebo proti nim stojí Dominika Cibulková. Takmer všetky tenistky si na mňa väčšinou trúfali. Spoznala som to z ich správania, pohľadov, všetkých drobností, ktoré si my dievčatá a ženy vieme tak vychutnať aj v reálnom živote, nieto keď spolu súperíme. O to viac ma bavilo nad nimi vyhrávať.

Často som išla na kurt s obavou, rešpektom, ktorý mi spútal ruky a na tenisky kládol olovo. Vedela som sa sama vystrešovať alebo znervózniť. Mám jedny z najrýchlejších nôh na okruhu, som silná, môj inside out forhend je ako z učebnice tenisu, ale to nestačí.

Nie som taktik, nečítam súperky počas zápasu, neanalyzujem ich, som bomberka, ktorá dodržiava vopred stanovenú stratégiu.

Nie som trpezlivá, chcem vyhrávať agresívnou, nátlakovou hrou. Koľkokrát som nehrala ako levica, ale ako ustráchané káčatko, len aby som na konci nedostala kanára, len aby nebola hanba, len aby mi zase niekto neotrieskal o hlavu, čo v tom tenisovom cirkuse robím, kam sa hrabem, že moje víťazstvá sú šťastné náhody, lebo ich neviem potvrdiť. Po vojne bol vždy každý rád generál.

Najťažšie prehry ma naučili rozumieť veľkým víťazstvám, byť hladná po tranze, ktorý zažívam počas dôležitých zápasov v najväčších tenisových arénach sveta. Prestávam vtedy vnímať všetko, čo sa deje okolo mňa. Neviem, kde som, kto stojí oproti mne, kto sedí na empajri, aké je skóre.

Existujem len ja, môj dych, myšlienky na to, čo na kurte chcem spraviť. Idem loptu za loptou za tým, čo chcem zo všetkého najviac – padnúť v slzách na kurt v neopísateľnej eufórii. Chcem víťaziť.

Naučila som sa byť trpezlivá, i keď mi to trvalo, a dodnes je trpezlivosť skôr moja slabá stránka. Naučila som sa chápať samu seba. Rozumiem svojim potrebám, svojim cieľom, svojim slabostiam.

Naučila som sa pochváliť samu seba. Aj odmeniť.

Naučila som sa, že rozdiel medzi víťazstvom a prehrou je takmer nulový, ak na kurte odovzdám všetko.

Vítaz je však vždy len jeden...

V podstate som sa naučila žiť aj s nálepkou večného outsidera a do tejto roly som sa dokonale vžila. Sedí mi oveľa viac ako pozícia favoritky, ktorá sa má sebavedome postaviť na kurt, lebo je na to predurčená. Práve preto sa viem z víťazstva, z vydetého zápasu stále nespierne tešiť. Vlastne nezáleží na tom, či na kurt už po rokoch vstupujem ako ostrieľaná harcovníčka, papierová favoritka alebo som na ňom toľkokrát stála ako povinná jazda pre lepšiu, talentovanejšiu, vyššiu súperku, ktorá má v talóne neskutočné tenisové zbrane.

*Stále chcem to isté.
Vítaziť.
Ísť si po to.
Zobrať si výhru.
Sama si vyhrať zápas.
Hrou. Údermi.*

Dodržaním taktiky. Silnou hlavou. Ja. Sama.

Práve pre túto podstatu svojho psychického ja a svojej fyzickej predispozície som sa nikdy neulievala, nič si nezľahčovala, práve naopak, trénovala som vždy viac ako ostatní. Nikto mi neveril. Odborníci, tréneri ani verejnosť mi nedávali šancu v bielom športe, ktorý je určený pre vysoké dievčatá, a ja som vždy bola len malé pivo. Ich odvrhnutie ma posúvalo dopredu. Chcela som všetkým dokázať, že tvrdou drinou, odhodlaním, fantastickým zázemím, ktoré mi vytvorili rodičia, ako aj ich nezlomnou vierou, že zo mňa raz niečo bude, budem víťaziť.

Tenis je nekonečný cirkus a ani po tej najväčšej výhre ozajstný tenista nikdy nemá dosť. Stále chce viac a viac.

Presne tak som nastavená aj ja.

Chcem po sebe zanechať stopu.

Tenisovú stopu poprášenu antukou, zaliatu v mojej krvi, pote, slzách a radosť z víťazstva.

Vďaka tenisu som zažila najkrajšie momenty, najsilnejšie emócie, ktoré budú so mnou do konca môjho života. Teším sa na to, ako o nich budeme spolu s manželom rozprávať svojim deťom a vnúčatám... Teším sa na to, ako ich na všetky tie nádherné miesta na svete, ktorým navždy patrí kúsok môjho srdca, raz vezmem. Áno, teším sa na svoj život po tenise, pretože mi ponúka cestu, ktorá je vlastne cieľ, a tá moja je naplnená krásnymi víziami a snami.

Grandslamového víťazstva, aby som bola tenisovo nesmrteľná, som sa nedočkala, ale na Australian Open 2014 som bola k nemu veľmi blízko, keď som po prehratom finále s Číňankou Li Na dvíhala v slzách nad hlavu tanier pre porazenú finalistku. Samozrejme, že som bola pred svojím prvým grandslamovým finále napnutá na prasknutie. Darmo som si hovorila, že je to len ďalší zápas. Bolo to niečo výnimočné, ťažko opísateľný pocit... Po tom, ako som stratila ťažký, vyrovnaný prvý set v tajbrejku, ma Li pretlačila, hlavne psychicky. Bojovala som však do poslednej loptičky, i keď veľký tlak mi zväzoval ruky a nútil ma, rovnako ako vynikajúco hrajúca súperka, robiť chyby. V niektorých momentoch mi preblesklo hlavou, nech sa to už skončí, nech som už dolu z kurtu, aby som ten tlak zo seba striasla. Po skončení zápasu sme sa s Li pri sieti objali – bolo to jej prvé víťazstvo na Australian Open. Na slávnostnom ceremoniáli som

už bola pokojná, teda do momentu, kým nevyhlásili moje meno a neuvedomila som si, čo som dosiahla. Trofej mi odovzdávala tenisová legenda Chris Evertová, moje dotatie bolo neudržateľné...

Záverečnú reč som začala tým, že som si upravila vysoko nastavené mikrofóny, ktoré mi, pri mojej výške, smerovali niekde do stredu čela, a poďakovala som sa za najkrajšie dva týždne, aké som kedy prežila. Rozplakala som sa po prvej vete a so mnou aj všetci na mojej lavičke – priateľ Michal, fyzioterapeutka Ivetka Stanková, tréner Matej Lipták, ktorí stáli v objatí. Zažívali spolu so mnou v ďalekej Austrálii neopísateľnú eufóriu. Ďakovala som im a rodičom so zaslzenou tvárou. Cítila som hrdosť na to, že som Slovenka.

Viete, pre našu krajinu tento môj úspech veľa znamená. Som šťastná, že som tu a reprezentujem Slovensko.